

YVIR:

1. bygd 8. fuglur 9. undir fótí 11. hvíl
12. amboð 13. líkamslatur 15. seymitól
17. í báti 19. bólt 20. gleivar
22. tveir eins 23. smýrsil 26. handilsfelag
27. nevndist 28. kortspæl.

NIÐUR:

1. partur av neytahovdi 2. stytting
3. sendari 4. hlóman 5. í kirkjunni
6. tóni 7. nossligur 10. nemur 12. fiskur
14. stuldur 16. mannsnavn 18. reksað
21. reyv (hvðrsf.) 24. urð 25. vaks!
26. ravnagn.

Næmingafundur

Í Losjunni, hóskvöldið kl. 7.
Dagsskrá:
Val av nevnd.
Móttøka av limagjaldi.
Ymist.

Tórshavnar Læringsfelag.

P. F. Jdni

Smíðju- og maskinverkstaður.
Autogen- elektrosveising.
Máltr. 83, Klakksvík, Máltr. 83.

LISTAFRAMSÝNING Á ÓLAVSVØKU

Listafelag Føroya fyrirveikar á Ólavsvøku í ár framsýning av føroyskari list (málningum, tekningum, stand- og skurðmyndum).

Listamenn biðjast gera so væl áðrenn 15. juni at siga listafelagnum frá, um teir ætla at luttaka, og hvussu nógvur lutir teir ætla at senda inn.

Lutirnir mugu vera felagsnevndini (H. D. Joensen, landslækna) í hendi í seinasta lagi hin 10. juli 1951.

Ætlanin er, at hendan framsýning eisini skal verða víst í Klakksvík, Tvøroyri og Vági.

Listafelag Føroya.

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
Tórshavn
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Færøsk Margarine

VITA No 1

Vitaminiseret

Færøsk Produkt.

Fint Produkt.

Tit fáa
bestu málingina hjá okkum.
M. P. Jacobsens málarábúð
Tórshavn - Telf. 323.

VINKONAN VITJAR

DREKKA, BREYÐ, KEKS og
FRUKTA MARMULATA
FÁAST HJÁ KEYPMANNI TYGARA

Lastvognskoyring

Anton Arge (y) Husbrúgv

Tlf. 443

undarligt, tað at biðja pengar: »Og eingin veit, hvussu teir taka ímóti mær, at tað er sjálggjört, eingin bað teg lata hvalin detta niður yvir teg. So komi eg til skammar í mannarnáttur!»

Fæðgarnir báðir gingu húsanna millum og teyðu inn í dyr, leitaðu eftir, hvar tey mundu kóka grind, tí teir vistu, at summir bátarnir høvdu tikið eina kóking heim við sær.

Tá koma tveir menn har, sum siga, at teir eru útsettir av sýslumanninum til at fiska upp, men eru ov illa mannaðir, um teir ikki vildu koma við. »Jú, jú, vit eru glaðir við,« heldur Ketil. »Men høvdu tit vilja stöðgað eina pinkulitla lótu, vit ætlaðu rætt nú at fara inn og fáa okkum einhvert at njóta, vit fóru so bráðliga avstað heiman, at tað var lítið hugsað um at fáa nakað við.«

»Mat skulu tit fáa,« sögdu mennirnir og fóru bliðir, »komið heim við okkum«. Har fingur teir greyt.

Ketil helt í sær sjálvum: »Tað er nógv fyri at hava gingið og stundað eftir grind og so bert fáa greyt«. Men teir supu hvør sín verð og fóru til báts.

Hetta er í skýmingini og regnið silar niður. Teir fara við einum litlum árabáti og heingja seglið upp. Tað er so frægt av lóti, at tað stendur frá úteftir: »Tað gongur væl, sum tað gongur«, halda mennirnir og seta seg við frið, »vit tíma ikki at rógva«, seta seg fram á knóini at tosa. Ein spyr, um teir fáa ikki grind fyri at fiska upp. Jú, ein visti at siga frá, at teir fingur tveir partar úr skinni. »Ella er tað eitt hált skinn til mannin, eg minnst ikki.«

Tá var Kálvur so fegin, at hann mátti leggja uppí: »So verður tað dastið úr einum skinni til samans hjá okkum báðum, pápin«. Og so læði hann.

Bátsmennirnir gløddu við, men talaðu ikki. Ketil beindi tósið burtur: »Hvussu er vordíð við tær, hevur tú ilt í óksini enn?«

Nei, hann hevði ikki ilt. Mennirnir spyrja, um hann hevði fingið mein í grindini. »Nei, einki soleiðis, hann fór til botns við Tröllinum, og akslankútan fór úr lið, men doktarin fekk tað aftur í rættlag. — Eg hugsi hesin doktarin er so dæmligur, einki vildi hann hava afturfyrir.«

Ja, sigur ein av bátsmonnum, »tað er hann ivaleyst, men ikki er hann dæmdur av øllum. Eg tosaði við ein mann, áðrenn vit fóru, hann hevði verið hjá honum og biððið givið sær eitt sindur av spritti, men tað var kortaneir.«

»Tað var hin seinasti, sum var, so frálíkur til, spritt fekk ein kendur maður, tá ið hann heitti á hann. Men tað var dýrt, tjóvasignað.«

Teir koma út á Pollin og fara at fiska upp; tá var meir enn hálvaskýmt og háflóð. Har var gilt av bátum. Teir høvdu sting-

ara at fiska upp við, tað var ikki djúpari, enn at tráða rakk á botn fyri tað mesta, onkustaðni vóru tvey bláðýpi. Teir høvdu triggjar stingarar á bátnum, tann fjórði maðurin skuldi rógva. Tað var ov myrkt at siggja botn, men teir damlaðu spakuliga og steytaðu alsamt, trílvaðu seg soleiðis fram.

Í fyrstuni lógu teir álspenit og steytaðu, meðan hin gamli róði, men tað gekk ein tími, og teir fingur ongan. Tá keddu teir, og Kálvur sovnaði niður á æsingina.

»Smátt í teg, sonurinn,« deilir Ketil, »set teg ikki at sova, tú ert komin á bát saman við fremmandum monnum, tú ger okkum fyri skommum«. Hann slær flata hondina niður á herðarnar á honum. Kálvur vaknar við kaldan drey, hirið stingarar í botn og rámar hval. Tá kom liv í: »Stíkk á, pápin, stíkk á, eg havi rámt ein hval«, og hann dregur so tungligi upp. Hinir leggja til reiðar at sækja, toygja seg hálvir út fyri borðið. Tá skeyt ein stórir hvalur uppundan. Teir hómaðu hann so langan og svartan í myrkrinum og høgdu, dongdu krókin fastan við einum steini.

Tá kom ein stavnur til sjóndar í myrkrinum og turnaði á teir. Ein maður kom fram í skut á tí fremmasta bátnum og helt fyri: »Nú kundu vit gjørt feigdina um okkum.«

»Nei, nei, hatta sakaði einki, grindavás er, og tað er so myrkt, at tað sæst ikki niður fyri stokkine. So var tann fremmandi báturinn horvin.«

Teir rógva hvalin inn á land, skera kjaftseil í og teggja hann fastan í eina línu, sum er spent fram við klettinum. So fara teir út aftur at fiska upp.

Tá var kolsvarta nátt, regnið silaði niður, og stilli. Einki er at miða seg eftir uttan fjallagreinin í erva og lyktirnar, ið summir bátarnir høvdu í skutinum, og runið á skergarðinum úteftir, sum rivur eitt sindur í myrkrinum og sugar.

Ketil situr við langan favn og damlar. Hetta váta myrkrinum, skvatlið frá árunum og knarrið í tollunum, fær hann at sita og droyma, hann kemur seg rógva undir spikfarni. Ein bátur, ið kemur ímóti honum við lykt í skutinum, er konan, sum kemur at spyrja, hvussu gongst: »Tað gongur væl og vordíð sum væl. — Tú hevur so tungan bát, rør tú við kasti enn, stakkalur?« — »Við kasti, nei, tað er spik, gamla, tað er bara spik«. — »Eg hugsaði tað, gleðist konan,« kundi teg so góðan, at tú kom ikki tómhentur aftur.

Hinir leggja so áltráðir og stunda niður í sjógvin, steyta alsamt, kenna hvussu tað krókir í taran, hvussu teir ráma í glopur, á stórar steinar, í sand á botninum. Hvørja ferð, teir siggja okkurt ljóst í sjónum, rópa teir á Ketil, at hann skal stinga á, tí tað er kanska ein hvalur við górnunum úti. Gamli stöðgar í lótni, men